

Tady zrovna odbila osmá večer. Jsem v Tokiu, a tudíž ze všech čtyř nejdál od domova. Sedím v paláci Tógú ve svém novém pokoji plném měkkých odstínů bílé a zemitých tónů dřeva jako z časopisu o japonské architektuře. U Noory v New Yorku je brzy ráno. Přijela před pár dny a nastěhovala se na kolej Kolumbijské univerzity. Glory a Hansani ukazují hodinky čtyři ráno (ty to, co se času setkání týče, odskákaly nejvíc). Obě jsou na západním pobřeží – Glory na návštěvě u táty v Portlandu, než se zítra vydá na Oregonskou univerzitu, a Hansani ještě doma v našem městečku. Musela se s počítačem přesunout do nonstopu, protože bydlí daleko od civilizace a její táta tam odmítá nechat zavést internet. Za pár dní ale Hansani stejně nastoupí na Berkeley. Kamkoli moje tři kamarádky vkročí, vždycky jsou ty nejchytřejší v místnosti. Není nic, co by nezvládly. Přísahám, že Glory dokonce umí vykuchat srnku. Jejich budoucnost je tedy zajištěna.

A ta moje?

No, pořád se na to snažím přijít. Můj svět se obrátil naruby, když jsem na jaře před maturitou zjistila, že můj táta je korunní princ Japonska. Tak se ze mě přes noc stala princezna. Těžko se věří, že jsem si na to ještě tak úplně nezvykla, protože už více méně bydlím v Tokiu (pokud nepočítám jeden krátký výlet domů do Mount Shasty, když do médií pronikla informace o mém vztahu s bodyguardem). Mým jediným cílem zatím bylo pořádně poznat vlastního tátu. Nic víc.

Jenže...

Pan Fučigami, komorník u nás v paláci a nesmlouvavý pán a vládce všeho dění, už nějakou dobu trouse po všech místnostech, kde bych se mohla pohybovat, katalogy elitních japonských škol, a dokonce mě vmanévroval do prohlídky

Tokijské univerzity, kterou mám v plánu zítra. Chodil tam i táta a můj císařský dědeček. Ale ne, vůbec nikdo na mě netlačí. Jen trochu. Stojím ve stínu císařské minulosti. Nic ale ještě není rozhodnuto a já jsem dala všem jasně na srozuměnou, že si všechno ještě promyslím. Mám si udělat roční pauzu od školy? Sama nevím. Každá možnost mi nabízí úplně jinou cestu. Univerzita v Japonsku mě posune dál na výrobním pásu pro dokonalé princezny. Roční přestávka mě od této kariéry zase trochu vzdálí – byla bych za sto let první princezna, která neputuje bez přestávky ze školy do školy.

Vytáhnu Tamagočiho z jeho smrdutého pelechu u nohou mé postele a zabořím nos do drátovité srsti. Nerudně se mi vykrotí a plácne sebou o kousek dál. *Blbej pes*. Přitom ho chci jen mít ráda a trochu té lásky dostat zpět. Jasně, ta cesta do Japonska a čtrnáctidenní karanténa ho možná trochu vyvedla z míry.

K Hansani se přitochí servírka a dolije jí kávu. Sevře horký hrnek v dlaních. „Díky,“ usměje se na servírku nejistě. „Moc se omlouvám, že tu sedím tak dlouho. Dám vám o to větší spropitné.“ Obsluha s úsměvem odpoví, ať zůstane, jak dlouho bude chtít.

Hansani už je taková. Věčně se tváří, jako by lidem chtěla zadarmo posekat zahradu. Rodiče ji milují. Chvilku počká, ale jakmile se servírka ztratí z dohledu, zašeptá: „Mám v kapse sotva dost na to, abych zaplatila tohle kafe. Musíme končit.“

„Však už jsme skoro hotové,“ ozve se Noora. Za zády jí září kalendář označený neonovými nálepkami. Už má pěkně našlapaný rozvrh a všude samé poznámky. Schovává se mezi ně jako do posvátného, bezpečného kokonu.